

Socijalizam danas

Glasilno Socijalističke radničke partije Hrvatske

Broj 1 • Godina 1 • svibanj 2010. • www.srp.hr

Izjava SRP-a za javnost:

Iz pepela –radničkim samoupravljanjem str.3

Intervju: Samir Amin

Slijedi razdoblje ratova i revolucija str.12

Proslava 1. Maja u Orešju:

Bez ekonomske demokracije nema ni političke ni socijalne demokracije str.4

Jewish Film Festival:

Da se ne zaboravi i ne ponovi str.15

SRP u Kumrovcu i Beogradu:

Tito: 4. i 25. str.5

Knjiga:

Grad POST-kapitalizma str.15

Ususret izborima:

SRP na parlamentarnim izborima str.7

Obnova spomeničke baštine NOB-a:

Tradicionalna akcija uređenja spomenika na Petrovoj gori str.16

Internacionalni kontakti:

SRP je dobro poznat na međunarodnoj sceni str.9

Sindikalizam:

Sindikati napustili Gospodarsko-socijalno vijeće str.16

Subversive Film Festival:

Međunarodna konferencija: Kolaps neoliberalizma i ideja socijalizma danas str.11

Reagiranja:

Komentar svibanjskih zbivanja: Saborski cirkus i brodogradnja str.17

Izlazi jednom mjesečno,
dijeli se besplatno.

Izdavač:

Socijalistička radnička partija Hrvatske,
Pavla Hatza 14, 10 000 Zagreb

E-mail: srp@srp.hr
tel./fax: +385 (0)1 48 35 340
www.srp.hr

Glavni i odgovorni urednik:
Božidar Dugonjić

Redakcija:

Ranko Adorić, Boris Bogdanić,
Aleksandar Hrastović, Marin Palaversa,
Ivan Tičak, Dalibor Vidović

Žiro račun broj:

2360000-140017556

Tisak:

Željeznička tiskara d.o.o.

„Socijalizam danas“ je glasilo Socijalističke radničke partije Hrvatske osnovane 25. listopada 1997. u Zagrebu. SRP okuplja ljude koji se u Hrvatskoj zalažu za demokratski socijalizam, kakav će se u 21. stoljeću neminovno rađati iz svjetskih i evropskih društvenih kretanja i promjena, pa utoliko neće zaobići ni Hrvatsku. Svoja programska opredjeljenja i praktičnu politiku SRP zasniva na pozitivnim dostignućima i iskustvima socijaldemokratskih, socijalističkih i komunističkih partija i pokreta u svijetu, a posebno na pozitivnim dostignućima radničkog, socijaldemokratskog i komunističkog pokreta u Hrvatskoj i bivšoj Jugoslaviji, te na težnjama i rezultatima u borbi za radničko i društveno samoupravljanje. SRP zastupa interese većine stanovništva koje sredstva za život stiče svojim fizičkim i umnim radom u poljoprivredi, industriji, školstvu, zdravstvu, znanosti, kulturi, upravi i drugim djelatnostima. SRP ima svoje mjesne, općinske, gradske i regionalne organizacije širom Hrvatske, a one djeluju putem svojih klubova i foruma. Omladinski dio SRP-a ima svoje posebno ime: Mladi socijalisti i uživa veliku autonomiju u stranci.

Uvodnik

Ivan Plješa, predsjednik SRP-a

Poštovani drugovi, dragi čitatelji,

„Budi se istok i zapad“ znane su riječi koje svakom ljevičaru gode uhu, ali riječi „budi se Socijalistička radnička partija“, još i više godit će uhu SRP-ovcima i našim simpatizerima.

Pod udarom teških posljedica koje je u Hrvatskoj, od devedesetih godina prošlog stoljeća, proizvela restauracija perifernog kapitalizma i oslobađanjem očuvane moralno-političke energije pritajenoga SRP-a, puca onaj dvanaestogodišnji, za SRP skoro neprobojni, plašt političke i medijske izolacije. Tek sad stvara se objektivno prostor da SRP razvije svoju moć i na društvenoj sceni zauzme ono mjesto koje mu po svom moralno-političkom obilježju i pripada. U tom smislu poduzeli smo ili se spremamo poduzeti cijeli niz koraka koji će SRP osposobiti za tu povijesnu misiju. No, bitna dimenzija našeg buđenja je informiranje. Ne naglašava se nimalo slučajno da je informacija, pored materije, prostora i vremena, četvrta dimenzija kozmosa, a što naročito dobija na značenju u stoljeću u kojem živimo. Zato je naš mjesečnik „Socijalizam danas“, kojeg upravo pokrećemo, odgovor informacijskim izazovima pred nama i predstavljat će mnogo više od pukog nastojanja da nastane još jedna u nizu brojnih novina. Naprotiv, morala bi prerasti u jednu bitnu dimenziju našeg uspješnog djelovanja koje mora, u početku skromno, ali korak po korak, da ispuni našu, gotovo smrtnu, prazninu u međusobnom inter-partijskom informiranju, ali i da, kao novina, bar djelomično nadoknadi medijsku izolaciju SRP-a.

Od uspjeha ovog projekta štošta će ovisiti u našoj partiji u budućnosti. Ambicija je dakle velika, a problemi s kojima ćemo se susretati u ostvarivanju tog ambicioznog cilja, još i veći. Ali najvažnije je da smo krenuli. Pa sretno!

Iz stranačkog života

1. Maj – međunarodni praznik rada Radnička borba se nastavlja

Na ovim stranicama ćemo uporno podsjećati čitatelje da se 1. Maj obilježava u spomen na radničke demonstracije održane u Chicagu (SAD) 1886. godine, kada su isticali zahtjevi za osmosatno radno vrijeme, a tom se prilikom policija brutalno obračunala s radnicima, neke je ubila, a jednom broju njih su kasnije priređena suđenja (od kojih neka završavaju sa smrtnom presudom). Pa kada danas netko odmahuje rukom na spomen klasne svijesti i radničke borbe, valja ih barem upozoriti da za svoja radna i ljudska prava imaju zahvaliti upravo toj borbi. To vrijedi i za one koji ovaj međunarodni praznik rada slave tek prigodničarski. Socijalistička radnička partija Hrvatske ga je i ove godine obilježila diljem Hrvatske, a izdala je i tradicionalne prvomajske proglase, podržavajući hrvatske radnike u borbi za njihova radna mjesta, bolje radne uvjete i

sigurniju budućnost.

U ovom broju „Socijalizma danas“ donosimo isječke prvomajskog proglasa splitskog ogranka SRP-a te kratku reportažu o proslavi 1. Maja održanoj u Orešju pokraj Samobora, u organizaciji samoborskog ogranka SRP-a, u suradnji sa sindikatima i drugim strankama.

Izjava SRP-a za javnost Iz pepela - radničkim samoupravljanjem Piše: Ranko Adorić

Radnicima i svima koji žive od svog rada, te građanima naše zemlje, Socijalistička radnička partija čestita 1. Maj - Međunarodni praznik rada.

I ove godine, nažalost, nema razloga za slavlje, jer se i dalje nastavlja trend negativnih procesa koji u konačnici rezultiraju daljnjom erozijom standarda i kvalitete života većine naših građana. SRP smatra da je to posljedica, prije svega, štetne i neodgovorne ekonomske politike vladajućih, a u manjoj mjeri i utjecaja svjetske recesije koja se prelila preko naših granica. Da je stanje alarmantno govore i činjenice da su protesti radnika, seljaka i studenata sve glasniji i masovniji jer svaki dan oko 200 radnika ostane bez posla, nezaposlenost je dosegla brojku od 310.000, dok 80.000 radnika po nekoliko mjeseci nije primilo plaću. Međutim, i u takvim okolnostima Vlada je svojim nedavno objavljenim mjerama izlaska iz krize, jasno poručila da nema namjeru promijeniti dosadašnju politiku jer se, po tko zna koji put, teret krize i dalje riješava novim zaduživanjem

u inozemstvu te siromašenjem najsiromašnijih, dok će bogati, novopečeni kapitalisti (sumnjivog imovinskog porijekla) i ovoga puta ostati nedirnuti. Rasprodajući radničku imovinu pljačkaškom privatizacijom i katastrofalnom politikom još neviđene deindustrijalizacije, zatvorena su mnoga proizvodna poduzeća, a radnici bačeni na ulicu. Oni koji su ostali, danas preživljavaju agoniju do skorog kraja.

U tako dramatičnoj situaciji SRP nudi rješenje: *apelira na radnike da se samoorganiziraju i od loših vlasnika firmi, bilo da je to država ili privatnik, koje su pred stačajem ili neminovno idu u likvidaciju, sporazumno preuzmu tvrtke i poslovanje u svoje ruke, nastave s proizvodnjom, isporučuju robu, plaćaju doprinose i isplaćuju plaće. Tako bi radnici- samoupravljači dobili šansu tek nakon što bi preferirani državni i privatni sektor podbacio!* Tako državi ne bi pali na teret kao nezaposleni, a upravljajući racionalno i domaćinski, spasili bi mnoga radna mjesta i poduzeća - umjesto da prazne, punili bi državnu blagajnu! Zakon za sada ne predviđa takvu mogućnost pa je potrebno to popratiti i izmjenom pravne regulative. Ako bi netko ovo nazvao povratkom samoupravljanja, mi se upravo za to i zalažemo!

Gradska organizacija SRP-a Split

(Dio ove izjave objavljen je predprazničnom dvobroju Slobodne Dalmacije, 30. travnja 2010.)

Proslava 1. Maja u Orešju

Bez ekonomske demokracije, nema ni političke ni socijalne demokracije

Foto: SRP

Piše: Dux

U organizaciji Socijalističke radničke partije, Demokratske stra-

slojevi stanovništva. Prethodno su prisvojili višak rada i sve što su radnici stvorili u periodu samoupravnog socijalizma. A kriza se može prevladati samo promjenom sustava i vraćanjem opljačkane imovine i prava. Lažna solidarnost u krizi ne može biti prihvaćena. Ponuđeni program vlade je neprihvatljiv. Program koji može unijeti promjene je samo onaj koji se zasniva na radu, a ne kapitalu kao nastavku eksploatacije radnih ljudi radi sticanja profita. Bez ekonomske demokracije, nema

stvoriti društvo poštenja, znanja pravde i rada.

Predsjednik Novog sindikata, g. **Mario Iveković** naglasio je potrebu promjena i da oni koji skupljaju pune boce (a kreiraju programe izlaska iz kriza) odu tamo gdje im je mjesto, kako nebi svi građani Hrvatske spali na to da skupljaju prazne boce radi preživljavanja. Učesnicima proslave predstavili su se KUD „Antun Mihanović“ iz Bestovja, „Žumberčani“, „Vedar osmjeh“, mješoviti zbor G.U. „Prečko“ te Loko band iz Svete

Franjo Golenko, potpredsjednik SRP-a i Ivan Plješa, predsjednik SRP-a

Maja Jelinčić, predsjednica DSŽ-a

Mario Iveković, predsjednik Novog sindikata

„Bandiera rossa“

Kulturno-umjetnički program...

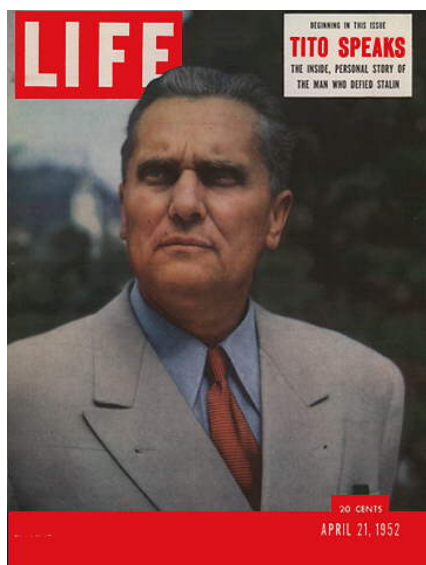
nke žena, Ljevice Hrvatske, Novog sindikata i Sindikata umirovljenika – podružnice Samobor, održana je proslava 1. Svibnja, međunarodnog praznika rada, na prostoru stadiona NK „Orešje“ kod Samobora. Proslavu je otvorio glavni organizator, potpredsjednik SRP-a **Franjo Golenko**, a prvi govor je održao predsjednik SRP-a **Ivan Plješa**. On je naglasio lažnost tzv. demokracije u kojoj nema demokracije za radnike već samo za kapitaliste i njihovu aparaturu. Apsurdno je da oni koji su doveli do krize sada traže da teret krize prvenstveno iznesu najsiromašniji

ni političke ni socijalne demokracije za radnike i sve nas... Nakon toga je skup pozdravila predsjednica Demokratske stranke žena, gđa. **Maja Jelinčić** koja je naglasila tešku krizu u društvu Hrvatske, kako ekonomsku tako i moralnu i političku. Građani Hrvatske. dovedeni su u situaciju da se bore za osnovnu egzistenciju a oni koji bi ih trebali štiti to ne rade. Treba prestati šutjeti o nezaposlenosti i nepravdi, o pljački naroda Hrvatske. Treba poništiti lopovsku privatizaciju, vratiti opljačkano narodu. Bez toga u Hrvatskoj neće biti mira. Želimo,

Nedjelje izvođenjem folklornog i zabavnog programa. Nije izostao ni tradicionalni grah.

Gradska organizacija SRP-a Samobor

SRP u Kumrovcu i Beogradu Tito: 4. i 25.

Dva se datuma u svibnju najviše vezuju uz ime **Josipa Broza Tita**. Njegov rođendan obilježava se 25. svibnja, a preminuo je 4. svibnja 1980. godine u Ljubljani. Sahanjen je 8. svibnja u Beogradu koji je taj dan bio „glavni grad svijeta“. SRP je uvijek isticao da posebno cijeni Titov životni put i djela kojima je obilježio jednu epohu, a ove datume redovito obilježava, zajedno s drugim lijevim i antifašističkim organizacijama. Daleko je to od idolopoklonstva, kako to neki zlonamjerno interpretiraju. Riječ je o pozitivnom vrednovanju postignuća koje su ovi mali narodi na Balkanu ostvarili s Titom na čelu: antifašizam, antistalinizam, politika nesvrstanosti, radničko samoupravljanje, socijalna sigurnost, antinacionalizam. To su u svojoj biti humanistička opredjeljenja kojima bi sve istinske stranke ljevice trebale težiti. Ona su prirodno dio SRP-ovog političkog programa, ali i Ustava Republike Hrvatske, što mnogi danas zaboravljaju. Podsjetit ćemo tako na još neke događaje koji se obilježavaju u mjesecu svibnju. Počnimo s trećim zasjedanjem ZAVNOH-a koje je održano u Topuskom 8. i 9. svibnja 1943. go-

dine, kada je proglašena Federalna Država Hrvatska kao dio Demokratske Federativne Jugoslavije. Godinu dana kasnije, upravo na 25. svibnja, održano je četvrto zasjedanje ZAVNOH-a na kojem se ovo tijelo preimenuje u Narodni sabor Hrvatske. Ovog mjeseca obilježava se i 65. godišnjica Dana pobjede nad fašizmom. **Drago Pilsel** za Nezavisne novine (6.5.2010.) piše: „Obljetnica je to važna, naročito u našim sredinama gdje je nacionalizam odlučio izbrisati antifašizam. Koji je uopće cilj antikomunističke galame oko izjednačavanja komunizma i fašizma, nego rehabilitacija fašizma, njegovo normaliziranje? Samo u Hrvatskoj, pa sve do 2004., kada je pod vlast **Ive Sanadera** u Kumrovcu eksplozivom dignut u zrak Titov spomenik (što je tadašnji premijer hitno osudio angažiravši se da spomenik što prije bude vraćen u prvobitno stanje) minirano preko 3.000 antifašističkih spomenika!“ Evo najsvježiji primjer: ovaj 25. svibnja je netko „obilježio“ rušenjem spomenika borcima NOB-a u Ravnoj Gori!

U nastavku donosimo kratke reportaže o posjetu naših članova Kumrovcu i Beogradu, te izjavu za tisak splitskog ogranka SRP-a u povodu spomenutih datuma.

Posjet Kumrovcu Dan mladosti-dan radosti

Piše: *Vladimir Kapuralin*

U subotu, 22. maja, u Kumrovcu je tradicionalno obilježen "Dan radosti-mladosti", povodom 25. V., službenog rođendana maršala Tita. Manifestaciji je prisustvovalo, ovisno o procjeni od 12 do 15 hiljada ljudi, pretežno iz Hrvatske i Slovenije, ali i iz ostalih djelova nekad zajedničke države. Atmosfera je bila uobičajeno ugodna, prisutni dobro raspoloženi, nisu krili zadovoljstvo što su se tu našli. Većina prisutnih bila je di-

skretno opremljena prigodnim prepoznatljivim simbolima koji podsjećaju na neka bolja vremena, koja su nažalost iza nas. Ali je bilo i pojedinaca čija je opremljenost poprimila oblik folklor. Sve u svemu uobičajena slika već viđena u Kumrovcu, proteklih desetak godina.

Foto: *Boris Kovačev/CROPIX (Izvor: Metro-portal.hr)*

Da ipak ukupni zbir događanja ove godine ne bi protekao u uobičajenoj harmoniji, koja priliči ovoj svečanosti, pobrinuli su se relikti mračnjaštva i zla, u liku HČSP-a i nekolicine njima bliskih individua. Ove su aveti prošlosti polučili efekt suprotan od onog koji su očekivali, doživjeli su pravi fujasko.

Događaj iz Kumrovca, može poslužiti kao jedan od indikatora, koji ukazuje da većina građana Hrvatske ne pripada ustaškom soju, da su oni manjina, glasna manjina, koja tu svoju inferiornost kompenzira arogancijom, drskošću, lažima, galamom, oslanjanjem na kler, čime se još uvijek nameću kao dominantan oblik razmišljanja u mnogim segmentima hrvatskog društva.

**Regionalna organizacija SRP-a
za Istru**

(Opširnija izjava za javnost objavljena je na web portalu *Regional Express*, 25. svibnja 2010.)

SRP u Kući cvijeća Vijenac za Tita

Foto SRP

Piše: Ivan Grbec

Nakon dvadesetogodišnje pauze uzrokovane ratnim i poratnim prilikama i neprilikama, SRP je organizirao posjet Kući cvijeća i grobu **Josipa Broza Tita** u Beogradu. Delegaciji SRP-a iz Dalmacije, pridružili su se članovi Društva „Josip Broz Tito“ iz Splita i Trogira. Ovom posjetu pridružili su se i pripadnici Saveza antifašističkih boraca svih srednjodalmatinskih mjesta, kao i članovi Srpskog kulturnog društva „Prosvjeta“ i Slovenskog kulturnog društva „Triglav“. Ukupno nas je bilo stotinjak. Posjet smo upriličili u okviru proslave 65. obljetnice pobjede nad fašizmom od 07. do 09. svibnja 2010. godine. Polaganjem vijenaca odali smo priznanje Josipu Bozu Titu kao jednom od najzaslužnijih vođa antifašističke

koalicije. Radovali smo se činjenici da su, osim nas, to učinili i štovatelji Josipa Broza Tita iz svih krajeva bivše Jugoslavije kao i veliki broj stranaca. Tom prigodom razgovarali smo i s predstavnicima SAB-a grada Beograda te smo dogovorili neke oblike buduće suradnje i njihova skora posjeta našim drugovima u Splitu. Naš posjet Kući cvijeća zabilježili su i srbijanski mediji. Prilikom povratka posjetili smo spomen područje konc-

-logora Jasenovac i tom prilikom položili vijenac na spomen obilježju.

Regionalna organizacija SRP-a za Dalmaciju

Delegacija SRP-a, Društva „Josip Broz Tito“, SKD Prosvjeta i Slovenskog društva „Triglav“ iz Splita u Beogradu

Drugovi iz dalmatinskih organizacija SRP-a u posjetu Kući cvijeća (s lijeva na desno: **Justina Kordiš** (Split), **Ivan Grbec** (Vrgorac) i **Habiba Kučanin** (Split))

Izjava SRP-a za javnost Tito – velikan 20. stoljeća

Piše: Ranko Adorić

Ove godine navršava se 30 godina od smrti **Josipa Broza Tita**, čovjeka koji je znao reći da je doživio ispunjenje svojih snova. Tito je od kumrovečkog seljačića, u svom dugom, burnom i turbulentnom životu, postao jedan od vodećih lidera svoga vremena, što je pokazala i web anketa koja je Tito izvela na sami vrh svjetskih ličnosti 20. stoljeća. Tito – vojskovođa, političar i državnik, iskazao se u predratnom, ratnom i poslijeratnom angažmanu. Bio je uspješan organizator konsolidacije KPJ koja ozbiljniji rad započinje nakon njegova dolaska na čelo organizacije. S Partijom, koja je imala malobrojno članstvo, u gotovo nemogućim uvjetima organizira snažni partizanski pokret, koji u toku NOB-a prerasta u respektabilnu narodno-oslobodilačku armiju s kojom je slomio fašističke okupatore i domaće izdajnike na tlu Jugoslavije, te ujedinio južnoslavenske narode. Iskazavši iznimnu umješnost i hrabrost, jedan je od rijetkih vojskovođa u II svj. ratu koji je izravno učestvovao u ratnim operacijama i u njima bio ranjen. Titovim vođenjem socijalističke Jugoslavije ostvarene su godine mira, izgradnje, prosperiteta i progresa kojeg ovi krajevi nisu ostvarili kroz stoljeća. Pokazao se vrsnim političarom i državnikom. Sudbonosnim "Ne!" Staljinu osigurao je nesmetani i samostalni razvoj našoj zemlji, od ratom razrušene i zaostale do srednje ekonomski razvijene. Uvođenjem radničkog samoupravljanja kao jedinstvenog u svijetu, radnicima je predao na upravljanje tvornice, a seljacima agrarnom reformom podijelio zemlju, čime je ostvaren zamah razvoja i visoke stope rasta bruto nacionalnog dohotka. Kao zagovornik politike miroljubive koegzistencije među

narodima i različitim političkim sistemima, Tito je bio jedan od osnivača i prvi predsjednik Pokreta ne-svrstanih, čime je ostvario visoko poštovanje i svjetski utjecaj jedne male zemlje kao što je tada bila Jugoslavija. Voljeli su ga mnogi, a oni koji nisu - iznimno su ga poštovali! Pokazao je to i Titov pogreb, koji je bio, i do danas ostao, najbrojniji skup političara i lidera svih vremena. Preko 129 delegacija na najvišoj razini došlo je odati poštovanje velikanu.

Spomenik Josipa Broza Tita u Kumrovcu, rad kipara Antuna Augustinčića (1900.-1979.). Spomenik je postavljen daleke 1948., a srušen 2004. godine, nakon čega je restauriran u ljevaonici zagrebačke Akademije likovnih umjetnosti, prema izvornom gipsanom odljevu.

Socijalistička radnička partija u svom Programu odaje veliko priznanje Josipu Brozu Titu za njegovo djelo. Kao jedina stranka u Hrvatskoj koja se zalaže za socijalizam, na tragu je mnogih Titovih rješenja poput radničkog samoupravljanja u okviru društvenog vlasništva, nesvrstane vanjske politike, bliske suradnje sa zemljama trećeg svijeta i dr.

Gradska organizacija SRP-a Split

(Ovu izjavu za javnost mediji nisu objavili, iako im je bila regularno i na vrijeme upućena)

Ususret izborima SRP na parlamentarnim izborima

Piše: Aleksandar Hrastović

Socijalistička radnička partija Hrvatske se po prvi puta u izbornu utrku uključuje 2000. godine (tri godine nakon svog osnivanja) i to na parlamentarnim izborima. Bili su to prvi parlamentarni izbori u Hrvatskoj nakon smrti **Franje Tuđmana**, što je bio događaj koji je očekivano uzdrmao do tada vladajući HDZ. Njihova unutarstranačka previranja te zasićenost građana autoritarnim i nedemokratskim HDZ-om te privatizacijskom pljačkom, otvorio je perspektivu opozicijskim strankama koje su na valu antihadezeovskog raspoloženja osvojile dovoljan broj mandata da u koaliciji preuzmu vlast U tome je najviše profitirao SDP koji je dao i premijera (**Ivica Račan**), a ta će se stranka uskoro promaknuti tobože u glavnog oponenta HDZ-u. U praksi je započela era njihovog „međusobnog uvažavanja“.

Foro: HRT (screenshot)

Dr. Igor Graovac, predsjednik zagrebačkog ogranka SRP-a i prvi na listi u I. izbornoj jedinici, na predstavljanju izbornog programa 2000. godine

SRP je tada dijelio sudbinu svih vanparlamentarnih stranaka, s tom razlikom da je jedini zastupao program socijalističke orijentacije. Još ni danas ta stranka nema puni građanski legitimitet, a kamoli u to vrijeme, kada su joj prilazili samo najhrabriji. Sotonizirana i ridikulizirana, medijski blokirana te uz malobrojno članstvo i volontere,

Foro: HRT (screenshot)

Dr. Stipe Šušvar, predsjednik SRP-a na konferenciji za novinare prezentira kandidacijske liste istaknute na izborima za Hrvatski sabor 2000. godine

nije se mogla pretjerano nametnuti široj javnosti. SRP je raspolagao s oskudnim novčanim sredstvima, a kampanja je bila financirana isključivo iz članarine i skromnih dobrovoljnih priloga. SRP je ipak istakao liste kandidata u svim izbornim jedinicama, čak i u jedanaestoj (nositelj liste **Mojmir Križan**) te listu za nacionalne manjine (**Svetozar Livada**). Kandidirali su se na listi SRP-a i neka zvučna imena, npr. **Jasna Tkalec**, **Stanko Šram**, **Silvijo Bombardelli** i **Mladen Žuvela**. Nositelj svih lista u regularnih deset izbornih jedinica bio je predsjednik SRP-a, **Stipe Šušvar**. Njegovi nastupi nisu prošli sasvim nezapaženo, a tijekom kampanje je bilo i dosta pozitivnih reakcija od ljudi na terenu. Rezultati tih izbora bili su za SRP ispod očekivanja, no to nije obeshrabrilo njegove članove i simpatizere, posebno imajući u vidu objektivne okolnosti političkog rada za jedinu socijalističku partiju u Hrvatskoj. Ipak, SRP se istakao kao prepoznatljiva politička opcija i osvojio je oko 17.000 glasova (u prosjeku 0,6%). To ga je pozicioniralo kao osmu političku stranku po snazi među listama svih vanparlamentarnih stranaka. Najbolji rezultat je postignut u VIII. izbornoj jedinici, a onda u I. i VII. izbornoj jedinici. Drugi parlamentarni izbori na kojima je SRP sudjelovao održani su 2003. godine. Do tada su građani već dobarano osjećali teret neformalne koalicije HDZ-a i SDP-a koja se sve manje činila neprecip-

Foto: Novi List

Dr. Stipe Šuvar uoči parlamentarnih izbora 2003. na predstavljanju kandidata, je, između ostalog, upozorio na opasnosti bipolarizacije političke scene i kontinuitet „razblaženog tuđmanizma“

jelnom, a sve više logičnom. U borbi za glasove obje su tako odlučile jačati svoju centrističku poziciju i koketirati s elementima koji inače obilježavaju onaj drugi politički pol u odnosu na njihova tobože izvorna programska opredijeljenja. SDP je u tom ozračju „proizvodio“ „desno orijentirane lijevičare“, „nacionalno svjesne domoljube“ poput **Milana Bandića**, a HDZ će postati „proeuropski orijentiran“ koji će kasnije revno umivati svoje nacionalističko lice pred svijetom, rušiti fašističke spomenike i pružiti ruku (makar druga bila s figom u džepu) nacionalnim manjinama, za što SDP nije smogao hrabrosti do danas. U svemu tome neki su se razočaravali, a neki oduševljavali „transformacijama“ tih stranaka, potpuno gubeći iz vida kako one ustvari dosljedno zastupaju interese iste klase. Partitokracija bipolarnog tipa bila je već na djelu, kao u SAD-u ili u Velikoj Britaniji, dvije velike stranke kapitala učvrstile su svoju poziciju na političkoj sceni i garantiraju da u zemlji neće doći do nikakvih promjena. SRP je u to vrijeme imao solidnu stranačku infrastrukturu i iskustvo prošlih parlamentarnih izbora. Boje SRP-a branili su i neka poznatija imena kao što su **Jasna Tkalec**, **Igor Galo**, **Ivan Pauletta**, **Đuro Utješanović**, **Tomislav Badovinac**,

Ante Jelaska, **Petar Kvesić** i **Kasum Cana**. SRP je nosio teret neutemeljenog, ali raširenog mišljenja da je glas za njega, kao malu stranku, propao glas. U toj atmosferi očekivanja izbornih rezultata bila su skromna, ali zato motivacije svejedno nije manjkalo. Kampanja SRP-a je bila dobro pripremljena, no ograničenog učinka, ponovno zbog sličnih uvjeta kao na prethodnim izborima. Uz to, bili smo suočeni s medijskom blokadom koja je prisutna i danas, a neki naši članovi bili su tijekom kampanje izloženi grubim verbalnim i fizičkim nasrtajima neistomišljenika. SRP je samostalno izašao u svih deset izbornih jedinica (odlučeno je da se ne izlazi više u jedanaestoj) i ostvario je sličan rezultat onome iz 2000. godine: blizu 16.000 glasova ili 0,6%. To nije bio toliki gubitak za SRP koliko je time izgubio svijet rada, a što će tek kasnije doći do punog izražaja. Promatrajući razlike u rezultatima po pojedinim izbornim jedinicama, SRP je opet najbolje prošao u VIII. izbornoj jedinici gdje je ostvario za 11% bolji rezultat u odnosu na izbore četiri godine ranije. Daleko ispod izbornog praga, još dalje od SRP-ovog stvarnog potencijala, ali ipak pozitivan pomak. Druge stranke koje su također pretendirale na lijevi politički prostor (npr. ASH i SDU) ostvarile su znatno lošiji rezultat u odnosu na SRP. Slijedeći izbori za Hrvatski sabor održani su 2007. godine. U međuvremenu je hadezeovski politički marketing stvorio „lidera čvrste ruke“, **Ivu Sanadera** (koji će kasnije pobjeći iz premijerske fotelje, a uskočit će **Jadranka Kosor**), a nakon smrti **Ivice Račana**, SDP je stvorio iluziju novog poleta, snage i promjena, izabравši za predsjednika „novo, mlado i perspektivno lice“, **Zorana Milanovića**. SRP je pak ostao bez **Stipe Šuvara** koji je preminuo u lipnju 2004., a netom prije se povukao sa funkcije predsjednika SRP-a na koju je biran **Ivan Plješa**. Bipolarizacija je na izborima triju-

mfirala, sve su stranke osim HDZ-a i SDP-a, izgubile u broju ostvarenih glasova i mandata. To je dakako vrijedilo i za SRP koji je na ovim izborima imao drugačiju izbornu strategiju u odnosu na ranije nastupe. Ovaj puta SRP je išao u koaliciji lijevih stranaka koju su činile još ISDF, Ljevica i HSD. SRP je stavio na raspolaganje svoju mrežu organizacija i aktivista, a vodeću ulogu u kampanji je pasivno prepustio liderima novoosnovane Ljevice – „Bombarderu s Kvarnera“, **Vladimiru Bebiću** (bivši Treći blok, a ranije SDU) te **Ivanu Niniću**, bivšem dugogodišnjem SDP-ovcu koji je netom prije izbora pokazao nezadovoljstvo „novim“ smjerom te stranke.

Foto: SRP

Ivan Plješa, predsjednik SRP-a i **Vladimir Bebić**, potpredsjednik Ljevice Hrvatske na predstavljanju liste koalicije lijevih stranaka

SRP-ove kandidacijske liste krasila su tada i imena poput **Miroslava Bogdanovića** i **Vinka Grgureva**. Računajući na sinergijski efekt te akumulirano nezadovoljstvo građana, očekivalo se da će koalicijska lista ostvariti zapaženi rezultat i prijeći izborni prag barem u VII. i VIII. izbornoj jedinici. To se nije dogodilo. Naprotiv, lista koalicije lijevih stranaka dobila je manje glasova nego što je na ranijim izborima SRP dobijao samostalno. Ukupno je SRP dobio povjerenje blizu 10.000 glasova (u prosjeku 0,4%). Koalicija lijevih stranaka okupljena oko ASH ostvarila je slabiji rezultat od toga. Uglavnom, SRP ima za sada skromnu, ali stabilnu biračku bazu. To je potvrdio na svim parlamentarnim izborima do sada,

Internacionalni kontakti SRP je dobro poznat na međunarodnoj sceni

Piše: *Vladimir Kapuralin*

Danas kad Socijalistička Radnička Partija Hrvatske ima ustaljene odnose i korespondenciju s gotovo svim relevantnim subjektima iz međunarodnog radničkog i komunističkog pokreta, na četiri kontinenta, red je da se osvrnemo na prijedni put. Razlog više je što osim izvještaja o pojedinim događajima i aktivnostima, nema nikakvog drugog pisanog traga ili sublimiranog svjedočenja o tome.

Prvi kristal iz kojeg se razvila struktura odnosa s inozemnim partnerima, koju danas slijedi SRP, a u koje sam lično uključen, nastao je davno prije samog osnivanja naše partije. Bilo je to u ljeto 1991. godine, kada sam, vraćajući se kući iz Trsta, na jednom mjestu uz cestu koja vodi prema granici, zapazio mnoštvo plakata koji su pozivali na proslavu i druženje koje je organizirala „Partito di Rifondazione Comunista“ iz Italije. Bio je to za mene, koji sam tada obnašao mjesto zamjenika predsjednika Saveza komunista–Pokreta za Jugoslaviju u GO Pula, prizor kojemu nisam mogao odoliti. Zaustavio sam se, ušao na terasu punu ljudi i obratio se jednom od prisutnih. Predstavio sam se i izrazio želju da razgovaram s nekim iz vodstva. To mi je omogućeno te sam imao priliku upoznati se s vrlo značajnim ljudima iz komunističkog pokreta Trsta i regije, na čelu s istaknutim komunistom **Giorgiom-Jurom Kocianiem**. Uslijedio je nakon toga uzvratni posjet u Pulu, **Igora Kocijančića** i još jednog omladinca.

Slijedeći korak učinjen je dolaskom izvjestitelja KP Češke i Moravske, **Jana Hrobar'a**, na osnivačku skupštinu SRP-a 1997. godine, na

a vjerujemo da mu je potencijal daleko veći. Možda i do 10%, a sigurno iznad izbornog praga. Podrška SRP-u će rasti u nadolazećim godinama. Ružna stvarnost kapitalizma postaje sve očitija, kao automatska antireklama tom sistemu, a vjerujemo u našu korist.

Pred nama su tako uskoro još jedni parlamentarni izbori (negdje krajem 2011.). SRP u novim političkim okolnostima kreira novu izbornu strategiju i već je započeo s pripremama izborne kampanje. Ako u međuvremenu dođe do promjene izbornog zakona, SRP će se tomu lako prilagoditi,

Dosadašnje iskustvo političkog dje-

lovanja pokazalo je da su uz SRP vrlo uporni ljudi koji, unatoč svemu, ustraju u borbi za humanije, demokratičnije i pravednije društvo. Vjerujući u socijalističku perspektivu Hrvatske, ali i Evrope i svijeta, Socijalistička radnička partija Hrvatske će 2011. godine još jednom hrabro zakoračiti u izbornu arenu, bezrezervno zastupajući interese rada. Hoće li to građani prepoznati i honorirati, ostaje vidjeti.

U narednim brojevima „Socijalizma danas“ redovito ćemo pratiti predizborna događanja u Hrvatskoj i izvještavati o SRP-ovim predizbornim aktivnostima i planovima.

Foto: SRP

Predizborni skup koalicije lijevih stranaka u na zagrebačkom Trgu bana Jelačića 2007. godine: SRP, Ljevica, ISDF i HSD

Rezultati SRP-a na izborima za zastupnike u Hrvatski sabor

Izborna jedinica	Broj glasova			Postotak glasova		
	2000.	2003.	2007.	2000.	2003.	2007.
I.	2152	1618	884	0,8%	0,7%	0,4%
II.	1649	1465	702	0,6%	0,6%	0,3%
III.	594	692	584	0,2%	0,3%	0,2%
IV.	1373	1078	482	0,5%	0,5%	0,2%
V.	1624	1154	592	0,6%	0,5%	0,3%
VI.	1830	1888	776	0,7%	0,8%	0,4%
VII.	2162	1593	1158	0,8%	0,6%	0,5%
VIII.	2951	3290	2430	1,1%	1,4%	1,0%
IX.	1357	1220	890	0,5%	0,5%	0,4%
X.	1371	1517	1357	0,5%	0,6%	0,5%
XI.	333	-	-	0,3%	-	-

Izvor: Državno izborno povjerenstvo

poziv **dr. Stipe Šuvara**.

Daljnji pomaci učinjeni su 1999. godine, odlaskom na I. kongres Partije Talijanskih Komunista, koja je nastala izdvajanjem iz Rifondazione Komunista i na kongres KP Češke i Moravske. Tom su prilikom uspostavljena nova poznanstva sa predstavnicima radničkih i komunističkih partija.

1999. godina značajna je po još jednom detalju, naime te je godine izvršena brutalna agresija, bez predsjedana, NATO snaga na SR Jugoslaviju. Pozvani smo bili dva puta od naših talijanskih drugova, na kontinuirane masovne demonstracije u Aviano, odakle su polijetali agresorski avioni. Na jedan se odzvao i sam dr. Stipe Šuvar, kao jedini predsjednik političke stranke i uopće jedini istaknuti političar i intelektualac iz Hrvatske, koji je tada aktivno uzeo učešće u demonstracijama. Prilikom prvog odziva na demonstracije, uspostavljen je kontakt s predstavnikom KP Austrije, njezinim koruškim dijelom, što je dotadašnju suradnju sa talijanskim drugovima iz regije Friuli Venezia Giulia i Veneto, proširilo na regiju Alpe Jadran, u koju su pored KP Koruške, uključeni i istaknute javne osobe iz Slovenije. Na toj razini permanentno se održavaju aktivnosti posvećene različitim temama.

Zaključna faza širenja iz koje je proizišao sadašnji nivo međunarodne suradnje, postignuta je prijemom u svojevrstu grupaciju radničkih i komunističkih partija, jasne i neupitne klasne profilacije. Među značajnije pripadnike spadaju KP Grčke, Kube, Portugala, Češke i Moravske, Južne Afrike, dvije indijske KP, radnička partija Belgije itd. Mišljenje o prijemu svake nove članice daje Radna grupa.

Osim učešća na kongresima i međunarodnim konferencijama, a na osnovu prepoznatljivih stavova i doprinosa, sudjelujemo i u nizu autonomnih segmenata, proizašlih iz radničkog i komunističkog pokreta, kao na primjer: redovitim konferencijama koje tretiraju problematiku jugoslavenskog prostora i Balkana

u organizaciji KP Grčke, ICS (Internacionalni Komunistički Seminar) koji se svakoga maja održava u Bruxellesu u organizaciji Radničke Partije Belgije. Uključeni smo u rad WFTU-a, međunarodne federacije klasno orijentiranih sindikata, WPC-a, svjetskog mirovnog savjeta, zaklade Rose Luxemburg iz Berlina i slično.

Dio komunikacije odnosi se i na izmjenju informacija elektronskim putem, upućivanje poruka podrške različitim aktivnostima naših partnera, upućivanje čestitki prilikom raznih jubileja, ali nažalost i upućivanjem izraza sućuti prilikom odlaska istaknutih ljudi koji su ostavili traga u međunarodnom radničkom i komunističkom pokretu. U svibnju smo tako uputili čestitku članovima KP SAD-a na održavanju njihova 29. kongresa (više o tome na www.cpusa.org).

Uzimam si diskreciono pravo da suradnju sa komunističkim partijama i asocijacijama iz svih republika prethodne Jugoslavije, koja je dosta intenzivna, ne tretiram kao odnos sa inostranim subjektima, jer za mene on to i nije. Inače o tome će biti više riječi u jednom od sljedećih brojeva. Dok ovo pišem u toku su aktivnosti podrške KP Poljske, kao dio sinhroniziranog međunarodnog angažmana, vezane uz primjenu poljskog zakona o zabrani isticanja i upotrebe komunističkih simbola, a u nastavku čitatelji se mogu upoznati s apelom koji su srodnim političkim partijama i organizacijama te široj javnosti uputili članiovi KP Poljske.

Apel poljskih drugova

Dragi drugovi,

Kao što možda znate, antikomunistički zakon kojim se zabranjuje isticanje komunističkih simbola stupa na snagu 8. lipnja ove godine, u namjeri da zada udarac komunistima u Poljskoj i međunarodnom komunističkom pokretu općenito. Nadalje, ovo pojačava antikomunističke napade koji su internacionalno koordinirani od strane kapitala, EU-a, NATO-a i njihovih buržujskih

vlada u Baltičkim zemljama, kao i u drugim zemljama EU-a. Poznato je da antikomunizam nije usmjeren samo prema komunistima. Njegova raširenost usmjerena je na rad i humanistički pokret općenito i signalizira novi oštri napad na ljudska i radnička prava te na posljednje dobrobiti koje su preostale ljudima.

Danas smo u mogućnosti poboljšati zajedničke napore i koordinaciju, kako komunista tako i masovnih akcija radničkih i građanskih snaga, u cilju presretanja antikomunističkih akcija. Primjer KPM (odnosi se na zabranu omladinske organizacije češke komunističke partije, op. V.K.) i međunarodne kampanje protiv antikomunističke deklaracije i „23. kolovoza“ pokazuju odlučnost komunista da odgovore na antikomunističku kampanju.

U skladu s rečenim, Komunistička partija Poljske Vas poziva u Varšavu, 8. lipnja, na dan kad će antikomunistički zakon stupiti na snagu, na demonstracije koje će pokazati u praksi da poljski komunisti i međunarodni komunistički pokret antikomunizam odbacuju i bore se protiv njega. U cilju da se stvori što veći pritisak na poljsku Vladu i EU, pozivamo sve komunističke i radničke partije da participiraju na ovim demonstracijama da pošalju zastupnike nacionalnog parlamenta ili zastupnike evropskog parlamenta iz redova svojih stranaka ili druge predstavnike svojih stranaka. U isto vrijeme planiramo održati press konferenciju pred poljskim medijima i skup solidarnosti uz sudjelovanje međunarodnih delegacija. Dodatno, stranke koje ne mogu poslati svoje predstavnike, mogu poslati poruku solidarnosti i organizirati proteste 8. lipnja pred poljskim ambasadama, kao i pred tijelima EU-a u svojim zemljama. Zbog vrlo teških uvjeta u kojima se nalazi Komunistička partija Poljske, nije moguće pokriti troškove puta i smještaja. Molim Vas da nam javite da li ćete biti u mogućnosti sudjelovati i pošaljite nam imena Vaših predstavnika do 31. svibnja. Do 3. lipnja dobit ćete detaljan predviđeni raspored događanja.

Dragi drugovi,

Vjerujemo da mobiliziranje ljudi 8. lipnja, podržano i od strane Vaše stranke, može doprinijeti borbi protiv antikomunizma u Poljskoj, može ojačati i ohrabriti komunističke partije i ostale antiimperijalističke snage koji se također suočavaju s tim u svojim zemljama.

*Za Centralni komitet KP Poljske
Beata Karoń
Krzysztof Szwej*

Događanja i zanimljivosti

Subversive Film Festival

Međunarodna konferencija: Kolaps neoliberalizma i ideja socijalizma danas

Piše: Aleksandar Hrastović

U sklopu 3. Subversive Film Festivala u Zagrebu, u periodu od 3. do 7. svibnja, održana je međunarodna konferencija koja je tematizirala socijalizam i njegove perspektive, pod nazivom: „Kolaps neoliberalizma i ideja socijalizma danas“. Konferencija je ugostila ugledna imena kao što su **Slavoj Žižek**, **Samir Amin**, **Michael Lebowitz**, **Noam Chomsky** (video konferencija) i **Tariq Ali**, a na okruglom stolu s kojim je započelo svečano otvorenje festivala, participirali su **Stipe Mesić**, **Budimir Lončar**, **Predrag Matvejević** i drugi (moderirao **Tvrtko Jakovina**). „Krivac“ za ovaj događaj je i ovaj put **Srećko Horvat**, direktor festivala, mladi zagrebački filozof i publicist.

Tih dana je pred Kinom Europa stalno bila gužva. Mahom mladi ljudi, dobar dio njih s filozofskog fakulteta, gdje su se nedavno rodili studentski plenumi i gdje se organizirano (Slobodni filozofski) suprotstavljaju svim oblicima eksploatacije u društvu, zagovaraju vrijednosti humanizma i neposredne demokracije (poseban interes pokazuju za radničko samoupravljanje).

Zanimanja, dakle, nije manjkalo, a i domaći mediji su više-manje korektno popratili ovaj događaj koji Socijalistička radnička partija Hrvatske s oduševljenjem pozdra-

vlja. Ne mogu se oteti dojmu da su rasprave o sadašnjim prilikama u Hrvatskoj, Evropi i svijetu te o perspektivama socijalizma, neodoljivo podsjećale na sastanke u SRP-u, a zaključci kao da su čitani iz našeg političkog programa. To nam još jednom potvrđuje da su naši pogledi i stremljenja u skladu sa suvremenim tendencijama u svijetu, odnosno promišljanjima o alternativama postojećim drušve-

nim odnosima. Imao sam priliku, u društvu predsjednika SRP-a, **Ivana Plješe**, slušati predavanja slovenskog filozofa **Slavoja Žižeka** te **Samira Amina**, poznatog marksističkog teoretičara i velikog pobornika antikolonijalizma, koji je svoje predavanje započeo riječima: „Dobra večer, drugovi!“. Njegov intervju, dan za Novosti (razgovor vodio **Srećko Pulig**), u cijelosti prenosimo u nastavku.

Intervju: Samir Amin Slijedi razdoblje ratova i revolucija

Razgovarao: Srećko Pulig

Izvor: Novosti

Foto: Jovica Drobnyak

Tema trećeg zagrebačkog Subversive Film Festivala u teorijskom, upravo završenom dijelu, bila je "Socijalizam". Gost na predavanju i centralnom okruglom stolu, zajedno sa Slavojem Žižekom, Michaelom Lebowitzem i Mihailom Riklinom bio je i Samir Amin, legenda trećesvjetskog, antikolonijalnog pokreta i neevropocentričnog marksizma. Rođen u Kairu, školovan u Francuskoj, po struci ekonomist i politolog, ali ponajviše aktivist militantne akcije (u autobiografiji "Itinéraire intellectuel", izdanj 1990, priznaje da je zbog aktivizma često stradalo i učenje za ispite), autor je 30-ak knjiga, među njima i utjecajnih studija o nejednakom razvoju, marksizmu u Aziji i Africi, potrebi "odvezivanja" rubnih zemalja od globalnih centara moći itd. Taj česti gost Titove Jugoslavije došao nam je i prerano i prekasno, s obzirom na greške koje kao društvo sada neprestano pravimo. Došao je, dakle, u pravo vrijeme da nam pomogne otjerati vampire tranzicije.

Kako ste postali komunist u Egiptu?

Neću reći da sam se rodio kao komunist, no skoro da je tako. U partiju sam primljen u srednjoj školi, u dobi od 17 godina, a sada imam 79. Smatram se komunistom

I ničim drugim do komunistom u tom kontinuitetu.

Što vam znači biti marksist danas, kad imamo post, neo i slične marksizme?

Nisam ni neo ni paleo-marksist. Nisu mi dragi svi ti atributi. Za mene biti marksist znači početi s **Marxom**. Biti svjestan činjenice da je Marx položio neke kamene temeljce radikalne kritike klasnog društva, posebno kapitalističkog. No, to ne znači misliti da je Marxova zadnja u svim pitanjima i da se samo trebamo baviti egzegezom riječi proroka, na način redovnika toga reda. U marksizam prije svega trebamo integrirati nova istraživanja koja se bave promjenama u načinima funkcioniranja kapitalizma, na osnovi istih bazičnih principa. Kao drugo, biti marksist za mene ne znači biti marksolog, netko sa samo teorijskim interesom. To ne mogu odvajati od činjenice da sam komunist, netko tko želi mijenjati svijet, aktivistički sudjelovati u promjeni svijeta koja vodi prema komunizmu. A komunizam je za mene viši stupanj civilizacije, ne samo način proizvodnje s boljom raspodjelom prihoda, većom društvenom pravdom i sl. U skladu sa svojom dobi, sve sam uvjereniji kako je postepeni prijelaz iz globalnog kapitalizma u globalni komunizam vrlo dug put. To je vjerojatno pitanje nadolazećih stoljeća, nekih takvih vremenskih relacija.

Dugi marš u komunizam

Podsjećate na Maoa koji je na pitanje o suvremenom značenju Francuske revolucije rekao da je 200 godina premalo za finalne zaključke.

Mi Egipćani i Kinezi imamo nešto zajedničko: činjenica da imamo tako dugu historiju daje nam osjećaj vremena u kojem znamo da se dru-

štva ne mijenjaju u 50 godina. U tom razdoblju nismo mogli izgraditi socijalizam. Nacionalizacija i eksproprijacija kapitala samo je prvi nužan korak. Iza toga treba slijediti proces kontinuirane demokratizacije. Ne "uvođenje" građanske demokracije, višestranačja i izbora, u što ne vjerujem – to su maskarade.

Badiou naša današnja uređenja naziva kapitalo-parlamentarističkim.

Da. Proces demokratizacije mora biti povezan, a ne odvojen od društvenog progressa. To je put, dugi marš u komunizam. Ne samo revolucije, koje volim, već i revolucionarna unapređenja. Mislim da su revolucije 20. stoljeća, ruska, kineska, jugoslavenska, vijetnamska, kubanska, enormna postignuća. No, one nisu uspjele pokrenuti beskonačan proces demokratizacije kao prave socijalizacije. Dakle, podruštvljenje nove društvenosti kroz demokratizaciju, a ne kao puko podruštvljenje robnih odnosa koji proizvode alijenaciju i hijerarhiju.

Tu se kriju i razlozi propasti jugoslavenskog samoupravljanja. Izgleda da je Kardelj mislio kako samoupravljanje i tržišna ekonomija mogu živjeti u harmoniji, bez povratka klasne borbe u društvene odnose?

Mislim da možemo imati duga razdoblja tzv. tržišnog socijalizma ili bolje rečeno stupnjeve socijalizma na putu u komunizam. No, moramo osigurati uvjete u kojima je tržište kontrolirano. I to sve više: odozgo, od države, i najvažnije, odozdo, od radničkih klasa. Samoupravljanje nije bilo loša formula, no to nije bilo dovoljno. Jugoslavensko samoupravljanje imalo je svoje granice. Na kraju je proizvelo nove hijerarhije s direktorima, menadžerima i sl.

Rodila se nova klasna konfiguracija, ne samo u partiji, već u cijelom društvu, koja nije bila ostatak poraženih klasa, kako se govorilo, već zametak nove buržoazije koja je čekala priliku da zbací socijalistički plašt.

Nedomišljenost sistema proizvela je najprije kompeticiju među radnicima, među poduzećima. A onda, kao nusprodukt, zbog federalnog ustroja države, nažalost i kompeticiju među regijama, koja je eskalirala u međusobnu netrpeljivost nacija ili pseudonacija.

Kako ste došli do teorije svjetskog sistema? Drugim riječima, do antisistemskih teorija, koje inzistiraju na presudnosti odnosa centara i periferija svjetske, kapitalne moći i njihove dijalektike?

U pismu Lasalleu iz februara 1858. Marx piše da namjerava napisati šest knjiga pod nazivom "Kapital". Šesta, nenapisana, trebala se zvati "Svjetski kapitalizam". Kad sam kao mladi student, 21-godišnjak, prvi put čitao "Kapital", odmah me pridobila strogost te analize. No, istovremeno nisam bio potpuno zadovoljan. Činilo mi se da nešto nedostaje. Nije bilo objašnjenja realno postojećeg kapitalizma kao svjetskog sistema. Razvijenost i nerazvijenost nisu tematizirane. Što znači proces kapitalne ekspanzije koji dovodi do polarizacije, koja se produbljuje? A to je po mome mišljenju proces pauperizacije, povezan s akumulacijom kapitala. Njega ne morate otkriti u svakom pojedinom slučaju, no vrlo jasno i snažno se ukazuje na svjetskom nivou. Tom fundamentalnom problemu posvetio sam sljedećih 50 godina i skoro sve svoje radove. Ne sve, zato što sam pisao i o trenutnim političkim situacijama, no to je moje centralno pitanje. Želio sam proširiti pitanje proizvodnje novih vrijednosti na

pitanje svjetskih vrijednosti. Mišljenja sam da je taj postupak marksistički.

Zato ste i mogli napisati da tzv. prvobitna akumulacija kapitala nije nešto jednokratno, vezano za neko mjesto i vrijeme, već postupak koji se ponavlja na svim nivoima kapitalističke organizacije društava.

Moja doktorska teza iz 1954. bila je "Akumulacija u svjetskim razmjerima". Tim se pitanjem bavim sve do danas

tak godina. Razdoblje od 1990., povezano s raspadom sovjetskog sistema, pa sve do financijskog raspada 2008., u svom tekstu "Izlazak iz krize kapitalizma ili iz kapitalizma u krizi?", koji je i u vas preveden, nazivam *belle époque*, po analogiji s periodom od 1890. do 1914.

To vrijedi za centre, što ne znači da neki naše male prljave ratove tako ne doživljavaju.

Sad je na redu drugi, dublji nivo krize. Ona se neće razriješiti, već će se produbljivati. Scenariji poput sadašnjeg grčkog ponavljanje će se na

Sadašnja kriza započela je 1971.

Kad danas govorimo o antisistemskim pokretima u svjetskim razmjerima, govorimo o antiglobalizacijskom, antikapitalističkom prije negoli o radničkom pokretu. Često govorite o "odvezivanju" iz svjetskog sistema. Može li onda među oslobodilačkim pokretima širom svijeta biti sinergije ili su i oni osuđeni na kompeticiju?

Sadašnja kriza započela je još 1971., a ne nedavno. Kapital je na krizu reagirao centralizacijom, monopolizacijom, globalizacijom i financijalizacijom. Te se stvari ne mogu međusobno odvajati. Ta ofenziva kapitala mogla je biti uspješna na kratki rok, na dvadese-

drukčije načine na raznim mjestima u Evropskoj uniji. Pred nama je period kaosa, ratova, jakih društvenih pokreta. Na redu su promjene, a samo potencijalno i revolucionarne prilike. Vidimo da su one već počele u nekim zemljama Južne Amerike, u Nepal i drugdje. Povučemo li paralelu između dvije duge krize, vidimo da su prvu *belle époque* naslijedili Prvi svjetski rat, ruska revolucija, kriza 1929., nacizam, imperijalni Japan, Drugi svjetski rat, kineska revolucija, jugoslavenska revolucija, Bandunška konferencija, oslobođenje Azije i Afrike. To nisu mali događaji. Oni su promijenili svijet više no kapitalistička akumulacija, mobiteli ili ne znam što. Približavamo se sličnom, no drukčijem periodu. U povijesti ne-

ma *remakea*, ali bit će to period slične veličine.

Neki su u nas 90-ih htjeli vidjeti "popravak" Drugog svjetskog rata. No, sada je to doba već prošla farsa, pred novom mogućom tragedijom?

Ali to je i neizmijerna prilika za radikalnu ljevicu, da se kristalizira i nastupi ofenzivno. Pogledamo li današnje društvene pokrete, tzv. alterglobalizacijski i slične, oni su defanzivni, brane postignuto, a protiv privatizacija svega i sl. U svojoj su borbi fragmentarni.

I samo reaktivni.

Zato trebamo novo jedinstvo, koje mora biti i politički projekt.

No, postmoderni marksizam, poput Hardtovog i Negrijevog, koji je u jednom trenutku bio manifest "pokreta svih pokreta", grozi se institucija kao što su partije i sindikati?

Njihove teorije nisu me uopće uvjerile. Spontanitet mnoštva koji oni zagovaraju pretpostavlja da je pojedinac već sada subjekt povijesti. No, on će postati subjekt povijesti tek u komunizmu, od čega smo još jako daleko.

Promjene u subjektivaciji ipak se vide. Zbog financijske krize, koja nije samo financijska, ali i zbog djelatnih akcija studenata, radnika i seljaka, i u nas se vraća u analizu klasna borba.

To je dobra vijest.

Propadanje američke hegemonije

Što slijedi nakon liberalizma, da parafraziram naslov knjige Immanuela Wallersteina?

Kad me to pitaju, skromno odgovaram da ne znam, jer to nitko ne može znati. Dao sam vam

primjer odgovora na prvu krizu: serija građanskih ratova i revolucija. Događa nam se nešto slično. A kako će izgledati odnos snaga poslije tih događaja, znat će oni koji će živjeti za četrdesetak godina.

Stoje li teorije o kraju američke moći i o novom centru svjetskog kapitalizma koji se formira oko Kine u Aziji?

Slažem se s **Wallersteinom** da smo svjedoci propadanja američke hegemonije. No, ne slažem se da će se formirati novi centar hegemonije, bilo oko Kine ili drugdje.

A što kažete na cijelu struju mišljenja koja se gradi na tezi francuskog povjesničara Fernanda Braudela po kojoj je evropski (i američki) kapitalizam kratko doba iznimke, nakon koje će se kapitalizam vratiti svojim dugoročnijim pravilima, formiranim u Aziji?

Ne, evropski kapitalizam nije iznimka. Moje je mišljenje da su iste kontradikcije koje je kapitalizam pokazao u Zapadnoj Evropi bile na djelu i drugdje, pa i prije, npr. u Kini. Kina je izumila tri stvari pet stoljeća prije Evrope: modernost, a to znači da čovjek živi u društvu za čiju organizaciju je odgovoran; drugo, sekularnu državu, pošto je dinastija Song 1.100. godine odbacila budističku religioznu državu; i treće, moderne civilne usluge, zajedno s ispitima, diplomama i sl. Ti izumi putovali su na zapad preko muslimanskog kalifata, perzijsko-arapskog kalifata, do talijanskih gradova, da bi se konačno kristalizirali u trokutu između Londona, Pariza i Amsterdama. I to je cijela priča, ne postoji nikakvo "zapadno čudo".

Prisustvujemo li onda običnoj krizi kapitalističkog ciklusa ili konačnoj krizi kapitalizma?

Ne želim tvrditi da je na djelu konačna kriza. Kapitalizam ima veliku povijest prilagođavanja. Deset stoljeća trebalo mu je da se proširi iz Kine svijetom. Deset stoljeća da se kristalizira u dvojnoj revoluciji: političkoj u Francuskoj i industrijskoj u Engleskoj. Svoju je bazu razvio u samo jednom stoljeću, što je kratko povijesno vrijeme. A onda je zapao u krizu legitimacije, počevši s Pariškom komunom 1871. Slijedilo je dugo razdoblje ratova i revolucija, zaključno s razdobljem od 1945. do 1955. Dakle, kapitalizam uopće ne karakterizira kontinuirani rast i sl., već duge krize. **Lenjin** je bio optimist misleći kako je prva velika kriza ujedno i posljednja

Imperijalizam kao posljednji stadij kapitalizma.

Sad imamo drugo razdoblje dugih kriza. Drugo razdoblje ratova i revolucija. Hoće li biti i posljednje? Nikad ne reci nikad. Rašireno je mišljenje kako se kapitalizam uvijek prilagođava promjenama. No, moramo se zapitati: pod koju cijenu? Jer on postaje sve destruktivniji, kao što ponovno otkrivaju ekolozi.

I kolonizira sve ljudske odnose. Je li ovo faza "kapitalizma katastrofe"?

Kapitalizam je oduvijek bio destruktivan, no ta destruktivnost raste. U pravu je bila **Rosa Luxemburg** kad je prije jednog stoljeća rekla: "Socijalizam ili barbarstvo!" Danas to vrijedi više no ikad. Što se kapitalizam bolje prilagođava, to je destruktivniji. I to se sad vidi.

U zemljama Bliskog istoka, pa i onima gdje je prije nekoliko desetljeća ljevica bila jaka, npr. u vašem Egiptu, sad dominira tzv.

politički islam. Kako to tumačite?

Politički islam zlo je usporedivo s etnokracijama na području bivše Jugoslavije. Jer, to nisu demokracije, već etnocracije. Pravo civilno društvo i građanstvo zamijenile su tzv. nacije. Isto je u političkom islamu, bilo da su vjerske ili pseudoetničke komponente zamijenile ostale. Postoji u Gramscija divna analiza, koja se odnosi na prvi val socijalističkih postignuća u 20. stoljeću. Imali smo rusku, kinesku, jugoslavensku, vijetnamsku, kubansku revoluciju, nacionalno oslobođenje u Aziji i Africi, radikalizaciju pokreta za oslobođenjem, pa i pravu zapadnoevropsku socijaldemokraciju, koje više nema (sada je to socijalni liberalizam). Taj prvi val gubi snagu, ostaje bez daha, postupno erodira, gubi legitimaciju i kredibilitet, te nestaje. Približava se drugi val, nazovimo ga socijalizmom za 21. stoljeće ili nekako drukčije, svejedno. Prvi val je završio, drugi još nije počeo. U međuvremenu, kaže Gramsci, kad je noć prošla a dan još nije svanuo, u tom se sivilu pojavljuju duhovi, monstrumi.

Foto: SFF

Naša sadašnjost prepuna je čudovišta – etnocracije u Jugoslaviji i politički islam u mojoj domovini takvi su monstrumi. Oni nisu rješenje. Samo ispunjavaju vakuum.

Jewish Film Festival Da se ne zaboravi i ne ponovi

Piše: Branko Tan

U Zagrebu je tijekom svibnja održan još jedan filmski festival: 4. Jewish Film Festival (festival židovskog filma), koji tematizira holokaust. Ranije spomenuti Dan pobjede, označio je kraj strahota drugog svjetskog rata u kojem su nacisti izvršili genocid nad pripadnicima židovskog naroda u Evropi. Predsjednik festivala, oskarovac **Branko Lustig**, uručio je na otvorenju festivala plakete „Pravednika među narodima“ **Mariu Carneluttiju, Ankici i Darku Lončaru, Josipu Pribiloviću, Stjepanu Papi Oružecu te Boiku Korkutu** za spašavanje židova riskirajući svoj vlastiti život. Plaketu je primio i bivši bugarski premijer i kralj **Simeon Drugi Saksoburggotski**, za zasluge svog oca kralja **Borisa III.** koji je spasio desetke tisuća bugarskih Židova, istaknuvši, kako prenosi HINA, da za to nije bila zaslužna samo kraljevska obitelj već i mnogi drugi - od crkve do komunista. Za portal *net.hr*, Lustig je izjavio iskreno: „Nastavljam svoje preživljavanje holokausta. Svake godine sve više i više vidim kako ljudi pomalo zaboravljaju što se dogodilo.“

Mi u SRP-u dijelimo tu zabrinutost. Dovoljno je reći da u Hrvatskoj još uvijek petnaestak ulica nosi naziv po ustaškom doglavniku **Mili Budaku**, potpisniku rasnih zakona

tzv. NDH. I ovdje, na stranicama „Socijalizma danas“ najoštrije osuđujemo profašističke ispade i pojave koje veličaju naci-fašističku ideologiju i režime te se pridružujemo opetovanim zahtjevima brojnih građana i antifašista za preimenovanjem ovih ulica.

Knjiga Grad POST- kapitalizma

Prenosimo djelove osvrta **Tatjane Gromače Vadanjel** u povodu objave knjige „Grad post-kapitalizma“, objavljen u *Novom listu* 29. svibnja 2010.

Upravo objavljena knjiga „Grad POST-kapitalizma“ zbornik je radova sastavljen od transkripata sa istoimenog kongresa održanog u Puli tijekom kolovoza 2009. godine. Knjigu je uredila neformalna skupina ljudi, okupljena pod nazivom „Pulska grupa“. Radi se o skupini koja od 2006. godine potiče samoorganizaciju građana kao alternativu privatizaciji grada. Knjiga je objavljena u 1000 primjeraka, izdavač je Centar za anarhističke studije u Zagrebu, njeno je tiskanje financirano takozvanim „samodoprinosom“, a cijena joj je tek 20 knuna.

Grad
POST-
kapitalizma

S obzirom da je neoliberalna politika, prema kojoj se naše društvo kreće, u svijetu doživjela niz kritika, priređivači ove knjige predlažu da bismo možda, kao društvo, mogli odustati od prelaska na sustav kojega većina zemalja odbacuje, i da bismo se mogli usmjeriti na novi, „eksperimentalni „sustav koji bi nas odveo mimo kapitalizma, direktno u post – kapitalizam.

Radi se o utopijskoj, ali i na postojećim pozitivnim primjerima utemeljenoj ideji, koja stvara i proširuje uvjete za zamišljanje drugačijeg svijeta, društva, grada, života...

Gradski pokreti odvajaju se, kako stoji u uvodniku knjige, od „posrnule i korumpirane javne uprave“, pokazujući svojim samorganiziranim djelovanjem da javne institucije nisu nužno potrebne, odnosno da gradom možemo upravljati i sami.

Dakako, ta ideja može često nailaziti na zadržke i otpor, kako u svome tekstu ističe **Elena Marchigiani**, profesorica na katedri Planiranje grada, na Arhitektonskom fakultetu Sveučilišta u Trstu, zbog toga jer stanovništvo javni prostor najčešće doživljava tek kao fizičku okolinu, opremu ili servise o kojima brigu vode javne institucije. Takav stav, kaže profesorica Marchigiani, „potiču i same institucije, isključujući građane iz procesa donošenja odluka, i spečavajući ih da sami vode brigu o zajedničkim prostorima koje međusobno dijele, ali ih ne posjeduju.“

Ona ističe kako su nove metode tu da sruše taj „začarani krug“ u kojemu su građani, shvaćeni kao pasivni primatelji smještaja i usluga, odvojeni od prostora, koji je pak sveden na potrošnu robu. „Procesi revitalizacije“ o kojima se govori u ovome tekstu, a kojima je zapravo posvećena i cijela knjiga, trebali bi „izmjeniti ulogu građana iz potrošača u upravljača u procesima upravljanja, stvaranja i pridavanja značenja postojećim zajedničkim prostorima i opremi.“

Obnova spomeničke baštine NOB-a: Tradicionalna akcija uređenja spomenika na Petrovoj gori

Piše: Branko Tan

Foto: SNV

Dr. Milorad Pupovac (drugi s lijeva) ispred spomenika NOB-a na Petrovoj Gori, rad kipara **Vojina Bakića** (1915.-1992.)

I ove godine, već treću zaredom, Srpsko narodno vijeće (SNV) organiziralo je hvalje vrijednu akciju čišćenja i uređenja područja oko spomenika NOB-a na Petrovoj gori. Uzgred rečeno, više spomenika našeg proslavljenog kipara **Vojina Bakića** srušeno je tijekom posljednja dva desetljeća. U akciji je 29. svibnja sudjelovalo više stotina građana iz cijele Hrvatske. Tom se prilikom **Milorad Pupovac** obratio okupljenima ovim riječima: „Zbog toga ćemo, kao i svake godine, dolaziti i čistiti ovaj prostor sve dok se država ne sjeti da je to njena obaveza i počne je izvršavati.“ SRP snažno podržava ovakve akcije, a i sam je često bio organizator sličnih (sjetimo se samo primjera čišćenja spomenika streljanim partizanima u Ruduši kod Sinja). Osuđujemo devastiranje antifašističke spomeničke baštine u Hrvatskoj te zahtjevamo obnovu i očuvanje svih spomenika i spomen obilježja iz tog razdoblja. Podsjetit ćemo čitatelje da se o sustavnoj devastaciji ovih spomenika mogu više informirati u knjizi „Rušenje antifašističkih spomenika u Hrvatskoj 1990.-2000.“, u izdanju SABA RH.

Sindikalizam: Sindikati napustili Gospodarsko-socijalno vijeće

Piše: Aleksandar Hrastović

Ova ekonomska kriza je zaoštrila sukob rada i kapitala u Hrvatskoj, razotkrivši duboko konfliktne, a ne bliske interese radništva i kapitalista. Reakcija sindikata bila je očekivana – svoju dodatno oslabljenu poziciju, da ne kažemo ne-partnerski odnos, u Gospodarsko-socijalnom vijeću (GSV) odlučili su promijeniti bojkotom vijeća. Koliko nam je poznato, to je po prvi put od osnivanja GSV-a 1994. godine da su se sindikati odlučili na ovaj potez. Tim povodom, pet sindikalnih središnjica (Savez samostalnih sindikata Hrvatske, Nezavisni hrvatski sindikati, Matica hrvatskih sindikata, Hrvatska udruga sindikata i Udruga radničkih sindikata) izdali su priopćenje s glavnim zaključcima:

Sindikalne središnjice:

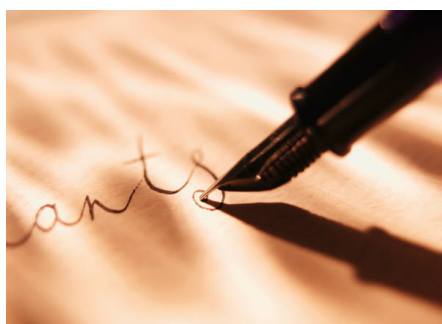
1. Neće sudjelovati u radu Gospodarsko-socijalnog vijeća,
2. Zahtijevaju hitan bipartitni sastanak s predsjednicom Vlade Republike Hrvatske i suradnicima,
3. S danom 19. svibnja 2010. započinju zajedničke pripreme za hitno sazivanje II. Svesindikalnog sabora na kojem će donijeti odluke o daljnjim zajedničkim aktivnostima i djelovanju sindikata,
4. O svojim aktivnostima i djelovanju zajednički će izvješćivati javnost.

Foto: Marko Lukinić/PIXSELL (Izvor: Večernji list)

Reagiranja

„Socijalizam danas“ daje otvoreni prostor za pisma, kritičke osvrte i komentare političkih događaja, kako članovima SRP-a tako i svim drugim čitateljima. Stavovi i mišljenja iznesena u rubrici „reagiranja“ ne odražavaju nužno službene stavove SRP-a. Uredništvo zadržava pravo kraćenja i opreme teksta.

Komentar svibanjskih zbivanja

Piše: Azur Sejdić

Saborski cirkus...

Naši vrli političari, bez obzira na boju, definitivno su izgubili svaku vezu s realnošću, moralom i elementarnom kulturom. Bezočnom prepucavanju, vrijeđanju i međusobnom optuživanju za lopovluk, korupciju i nesposobnost nema kraja. Ako im se išta treba priznati to je činjenica da su, i jedni i drugi, u pravu u svojim kritikama i optužbama oponenta. SDP-ovsko licemjerno naricanje nad sudbinom radnika priziva u sjećanje vrijeme njihove vladavine kad je jedna od njihovih vječnih zvijezda, **Slavko Linić**, izjavio da SDP nije stranka rada, već da je on stranka kapitala. O tome što su, u svojoj tradicionalnoj maniri, radili svom biračkom tijelu, ne treba tro-šiti riječi. Izvjesna **Antunovička** je u sabornicu donijela četvrtinu i polo-

vinu piceka, te nekoliko krumpira (3+1), koji bi trebali simbolizirati pad standarda radnog čovjeka u Hrvatskoj između 2004. i 2010. godine. Evidentno je da SDP-ovci nisu dijelili sudbinu izgadnjelog hrvatskog radnika jer su se svi u rečenom vremenu u prosjeku udebljali za 5-10 kg. Ipak, zvijezda saborskog showa je bila građanka **J.K.**, jedna od zadnjih polaznica partijske škole u Kumrovcu, koja je ustvrdila da njoj neće suditi sud Partije.

...i brodogradnja

Đuro Popijač se osjeća dobro. Đuro Popijač ne vidi ništa loše u stečaju brodogradilišta za koje nema zainteresiranih kupaca. Đuro Popijač rješenje svih problema vidi u uspješnoj (što li je to?) privatiza-

ciji. Đuro Popijač razumije da će jedan dio radnika morati biti otpušten. Đuro Popijač je junak našeg doba. Da u Hrvatskoj ipak ima inteligentnih i poštenih ljudi, pravih domoljuba, pokazuje primjer jednog radnika riječkog 3. maja, koji je ustvrdio da Hrvatskoj i ljenčine i pijanci rasprodaju, dok vrijedni i radišni ljudi štede, investiraju i uvećavaju kapital.

Drugi radnik se suprotstavlja bilo kakvoj privatizaciji. Jer, hrvatski su radnici jako dobro naučili što privatizacija znači. Nažalost njihova ih pamet i poštenje diskvalificira kao potencijalne kandidate za ministarske fotelje. Problem hrvatske brodogradnje se može sagledavati s raznih aspekata. No, jedna stvar je sasvim sigurna. Ona se ni pod koju cijenu ne smije privatizirati. Pa makar nas to koštalo članstva u EU, koje i tako ubrzano gubi na rejtingu.

Primjeri drugih privatizacija u Hrvatskoj ili brodogradilišta u Gdanjsku su zoran primjer za to. Sve države u

Zapadnoj Europi subvencioniraju svoju brodogradnju, dok se to nama brani. Jasna je i opravdana ekonomska računica u subvencioniranju. Sve drugo se može kvalificirati nacionalnom izdajom.

Foto: Brodosplit

Blic vijesti

Odabrali i komentirali: D.P. i A.H.

•Dijaspora će glasati ubuduće u diplomatsko-konzularnim predstavništvima, a za hrvatske državljane u BiH to znači da će birati na 4 glasačka mjesta. Garantirana su im 3 saborska zastupnika. Do sada se u BiH glasalo na 124 glasačka mjesta, a broj zastupnika je varirao (u sadašnjem sazivu Hrvatskog sabora 5 mandata pripada zastupnicima biranim u inozemstvu).

Barem dva HDZ-ovca u saboru manje

•„**Željko Kerum** radove na splitskom hotelu Marjan Hilton plaća u bonovima trgovačkog lanca Kerum, saznaje Jutarnji list od radnika koji je isplaćen u bonovima. Međutim, posljednja dva mjeseca nema niti bonova...” *Jutarnji list, 19.05.2010.*

Foto: Slobodna Dalmacija

Jesu ljudi nezahvalni, majko moja!

Foto: Marko Lukunić/Pixsell (izvor: Večernji list)

•Zagrepečani izašli na ulice da zaštite svoj grad od ralja profita. U priopćenju Hoto Grupe stoji da će se sa svom dokumentacijom obratiti HDZ-u i SDP-u.

E, njima, njima

Foto: Slobodna Dalmacija

•**Dr. Mira Ljubić-Lorger** i njene kolege iz nekadašnje Dalmatinske akcije bili su 90-tih godina žrtve klasičnog političkog terora s nacionalističkim predznakom. Ostali su, pritiscima unatoč, čvrsti u svojim uvjerenjima, na čast Splitu i Dalmaciji. Ovaj mjesec predstavila je svoju knjigu „Autonomaši, orjunaši, preporoditelji“.

Čestitamo! A podsjetit ćemo i na to da se danas SRP zalaže za federalizaciju Hrvatske, s Dalmacijom kao jednom od neodvojivih federalnih jedinica.

•Vrhovni sud Republike Hrvatske potvrdio je presudu **Predragu Matvejeviću** (osuđen je na pet mjeseci zatvora, dvije godine uvjetno) za tekst objavljen 2001. godine u kojem je **Milu Pešordu** nazvao "talibanom, kvislinski piscem i poticateljem na zločin" jer je ovaj u jednom članku **Abdulaha Sidrana** nazvao "posrbicom gorim od Srbina".

Foto: Novi list

Stipu Šuvara su nedavno posthumno osudili za jedan satirički tekst. Predrag je ovu presudu doživio. Sljedeći možda čak bude i kriv! Reklo bi se da su nam institucije sve zrelije i sve ozbiljnije.

Socijalizam danas
Poziv na suradnju

Poštovani drugovi, dragi čitatelji!

Ovim putem Socijalistička radnička partija Hrvatske Vas poziva da svojim autorskim člancima, komentarima, informacijama, donacijama ili na bilo koji drugi način sudjelujete u pisanju našeg lista „Socijalizam danas“ i pomognete njegovo redovito izdavanje, a u interesu promicanja socijalističke ideje te informiranja SRP-ovih članova, simpatizera i šire javnosti o ljevici u Hrvatskoj.

Svoje materijale šaljite na adresu: Socijalistička radnička partija Hrvatske, Pavla Hatza 14, 10000 Zagreb ili na e-mail: srp@srp.hr. Imate li kakvih pitanja ili sugestija, slobodno nam se obratite s punim povjerenjem.

Unaprijed zahvaljujemo!

Socijalizam danas

Uredništvo zadržava pravo kraćenja i opreme tekstova

Ako želite primati elektronsko izdanje glasila Socijalizam danas, pošaljite upit na srp@srp.hr

**Socijalistička radnička
partija Hrvatske**

Partija promjena!

Pristupnicu pošaljite poštom na adresu:

Socijalistička radnička partija
Hrvatske, Pavla Hatza 14, 10000
Zagreb

ili nas kontaktirajte
telefonom: + 385 (0)1 48 35 340
e-mailom: srp@srp.hr

Ako ne želite biti član, a svejedno biste htjeli pomoći, slobodno nas kontaktirajte i pridružite se mreži naših volontera!

Informirajte se! Sudjelujte! Dajte svoj doprinos!

Posjetite nas na web-u: www.srp.hr

ili kontaktirajte SRP u svojoj regiji
(kontakt podaci na poleđini lista)

Pridružite nam se za bolje sutra!

	
SOCIJALISTIČKA RADNIČKA PARTIJA HRVATSKE	
PRISTUPNICA	
Ogranak	

Ime i prezime	

JMBG	

Godina rođenja	

Zanimanje	

Adresa	

Broj telefona i faksa	

E - mail adresa	

Datum	Potpis
_____	_____

Socijalizam danas.

Naslovnica svibanjskog broja: Partitura „Internacionale“, međunarodne himne socijalističkih, komunističkih i radničkih partija i pokreta. Originalne stihove „Internacionale“ napisao je na francuskom jeziku 1871. godine Eugene Pottier (1816.–1887.), netom nakon pada Pariške komune. Uglazbio ju je 1888. godine Pierre Degeyter (1848.–1932.). To je i službena himna Socijalističke radničke partije Hrvatske Uz intoniranje himni „Lijepa naša domovino“ i „Internacionala“, održana je 1997. godine u Zagrebu osnivačka skupština SRP-a.

Kontakti

Socijalistička radnička partija Hrvatske

Pavla Hatza 14, 10000 Zagreb

Tel: + 385 (0)1 48 35 340

Ivan Plješa, predsjednik

Stjepan Šafran, tajnik

Regionalna organizacija SRP-a Zagrebačko-zagorska

Kralja Tvrtka 13, 10430 Samobor

GSM: + 385 (0)98 380 762

Milan Vasiljević, predsjednik

Regionalna organizacija SRP-a Slavonsko-posavska

Kralja Petra IV. 6, 35000 Slavonski brod

GSM: + 385 (0)98 380 762

Josip Andrić, predsjednik

Regionalna organizacija SRP-a Banijsko-moslavačka

Stjepana i Antuna Radića 31, 44000 Sisak

Tel: + 385 (0)44 531 577

Jozo Lončarić, predsjednik

Regionalna organizacija SRP-a za Dalmaciju

Kralja Zvonimira 35, 21000 Split

Tel: + 385 (0)21 482 934

Ranko Adorić, predsjednik

Regionalna organizacija SRP-a za Istru

Istarska 5, 52100 Pula

Tel: + 385 (0)52 219 036

Vladimir Kapuralin, predsjednik

Regionalna organizacija SRP-a Primorsko-goranska

Blaža Polića, 51000 Rijeka

GSM: + 385 (0)91 12 03 975

Dalibor Vidović, predsjednik

SRP Grad Zagreb

Pavla Hatza 14, 10000 Zagreb

Tel: + 385 (0)1 48 35 340

Zvezdana Lazar, predsjednica

